

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΖΩΗ

Η Αγγελική Σιδηρά - Παπακώστα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1938. Έχει εργαστεί στην Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος και στο Υπουργείο Εξωτερικών. Είναι εθελόντρια κοινωνικής πρόνοιας στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα γαλλικά, γερμανικά και αγγλικά, έχουν συμπεριληφθεί σε γνωστές ανθολογίες και έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και λογοτεχνικά περιοδικά. Είναι μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων.

Η Αγγελική Σιδηρά έχει δημοσιεύσει ποιήματα σε γνωστά περιοδικά και εφημερίδες. Μέχρι σήμερα έχει εκδόσει εννιά ποιητικές συλλογές. Εκτός από την πρωτότυπη δουλειά της έχει μεταφράσει ποιήματα της Αμερικανίδας ποιήτριας Έμιλυ Ντίκινσον (Ερμείας 1996). Είναι μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων.

Η ποιήτρια παρουσιάστηκε στα γράμματα με μεγάλη καθυστέρηση. Η πρώτη της ποιητική συλλογή, *Βραχνή ψυχή* (Ι.Γ. Βασιλείου), εκδόθηκε το 1983, όταν ήταν ήδη 45 χρόνων. Από την τέταρτη συλλογή, την *Όγδοη νότα*, ως την ένατη, την *Αμφίδρομη έλξη*, η Αγγελική Σιδηρά διέτρεξε μια εικοσαετή εξελικτική πορεία πραγμάτωσης του ποιητικού της λόγου.

Η Αγγελική Σιδηρά δημιούργησε, με κόπο και με χρόνο, ένα δικό της ποιητικό κόσμο ή, αλλιώς, ένα δικό της ποιητικό σύμπαν. Ένα σύμπαν προσωπικό από εκφραστική άποψη, διεισδυτικό από τη μεριά του υποκειμενικού προβληματισμού. Είναι μια γυναίκα που γράφει ποιήματα από πάθος και ερευνητική έφεση, τέτοια ποιήματα που την κατατάσσουν ανάμεσα στις αξιόλογες ποιητικές μονάδες της γενιάς της. **(Γιώργος Αράγης)**

Ποίησή της έχει παρουσιαστεί στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και στην περιφέρεια.

- προσωπικό blog <http://ameiliktagalazio.blogspot.gr>
- facebook <https://www.facebook.com/media/set/?set=a.427316937393787.1073741888.254074154718067&type=3>

ΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑ

Ποίηση:

ΒΡΑΧΝΗ ΨΥΧΗ, εκδ. Ι.Γ. Βασιλείου, Αθήνα 1983

ΤΡΙΑΝΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΝΑ, εκδ. Ηριδανός, Αθήνα 1986

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟ ΠΕΙΡΑΜΑ, εκδ. Πιτσιλός, Αθήνα 1987

ΤΕΤΡΑΦΩΝΙΑ, Συλλογική Έκδοση, εκδ. Πιτσιλός, Αθήνα 1989

Η ΟΓΔΟΗ ΝΟΤΑ, Α εκδ., εκδ. Πιτσιλός 1989, Β εκδ., εκδ. Ερμείας, Αθήνα 1995

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΠΙΟΥ, εκδ. Ερμείας, Αθήνα 1994

Ο ΠΙΟ ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ, εκδ. Πλανόδιον, Αθήνα 1998
ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΣΤΗ ΔΡΕΣΔΗ, εκδ. Νεφέλη, Αθήνα 2004
ΑΜΕΙΛΙΚΤΑ ΓΑΛΑΖΙΟ, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 2007
ΑΜΦΙΔΡΟΜΗ ΕΛΞΗ, εκδ. Καστανιώτης & Διάττων, Ιούνιος 2010
ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΑ ΚΟΝΤΑ, εκδ. Νέος Αστrolάβος / Ευθύνη, Μάρτιος 2013

Πεζογραφία:

ΑΙΣΘΗΣΗ ΓΥΝΑΙΚΑΣ, Μαρτυρίες, Εκδ. Καστανιώτης, Αθήνα 2000,
Συλλογική έκδοση

Μεταφράσεις:

ΕΜΙΛΥ ΝΤΙΚΙΝΣΟΝ Ποιήματα, Εκδ. Ερμείας, Αθήνα 1996

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

"ΑΜΕΙΛΙΚΤΑ ΓΑΛΑΖΙΟ"

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Μόνη μου στο Σινέ Παλλάς
μ' εσένα πάντα πλάι μου να λείπεις
να καπνίζεις χαμογελώντας περιπαικτικά
στην κάθε απαγόρευση.
Ο θάνατος μοιάζει να μην σε αφορά
καθώς γλιστράς με αμφιβολία
τ' άϋλα δάχτυλά σου
στο άδειο, παγωμένο χέρι μου.
Ο Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ χαμένος
μέσα στη ρεπούμπλικα
και τη μακριά του καμπαρντίνα
τινάζει τις στάχτες του τσιγάρου του
δίχως διόλου να νοιάζεται κι εκείνος
που δεν είναι ζωντανός.
Βρέχει στο έργο και συ βήχεις ασταμάτητα.
Ο ηθοποιός παράφορα την Μπέργκμαν αγκαλιάζει
κι ένα ρίγος ανάμικτο
τρόμου και πόθου με διαπερνά.
Σκύβεις, κάτι μου ψιθυρίζεις
όμως δεν μπορώ ν' ακούσω
τόσο που δυναμώσανε τον ήχο
και θυμώνω που διακρίνω
ξένες φωνές κι εκμυστηρεύσεις άλλων
ακόμα και της θάλασσας τον παφλασμό.
Της θάλασσας που εισβάλλει ορμητική
να σε διεκδικήσει πάλι .

Πώς να τη συγχωρήσω
που δεν είναι καν γαλάζια.
Ασπρόμαυρη ταινία και η ζωή
κάποιες φορές απ' το λευκό
στο μαύρο ολισθαίνει
οριστικά.

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΕΝΟΣ ΣΧΕΔΟΝ ΕΦΗΒΟΥ Μ' ΕΠΤΑ ΣΧΕΔΟΝ ΓΡΙΕΣ

Δίχως καμιάν υπόσχεση
το καλοκαίρι αυτό θ' αργοκυλήσει
Λεωνίδα
και θα θυμάσαι κάποτε
τα έντεκα χρόνια σου ν' ασφυκτιούν
ανάμεσα σ' αιώνες πέντε
που απαρτίζαμε όλες μαζί
επτά γυναίκες, φανατικές κοκέτες
και γι' αυτό πιο θλιβερές
ακόμα.

Ο άνεμος θα ξεσηκώνει τα μαλλιά σου
και συ αμέριμνος τίποτα δεν θα ξέρεις
για την αγωνία μας
να συγκαλύψουμε εκείνη την αυθάδεια
της άσπρης ρίζας
που μαρτυρούσε ασύστολα
τη μάταιη κι εφήμερη απάτη
του χρυσού, του κόκκινου, του μαύρου
χρωματισμένου πλαισίου
της μουντής εικόνας μας.

Τις ζωηρές κραυγές σου θα θυμάσαι
να χάνονται σε μια χοάνη
κατασταλαγμένων στοχασμών
και άλλοτε την πλήξη σου ν' αναστατώνεται
απ' τα πνιχτά γελάκια μας
που μοιάζαν με λυγμούς.

Θα μας εντάξεις κάποτε στις μνήμες σου
ενώ εμείς θα σ' έχουμε ξεχάσει
αν βέβαια οι πεθαμένοι λησμονούν
αν πάλι όχι, τότε
θα σμίγουμε την αύρα μας

με το μελτέμι του Αύγουστου
κι ανάλαφρα θα 'ρχόμαστε
να σου δροσίζουμε το μέτωπο
πυρακτωμένο από τον πυρετό
της λάβας και του έρωτα
μήπως και λίγο εξιλεωθούμε
για το χαμένο εκείνο καλοκαίρι σου
στη Σαντορίνη.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΤΟΠΙΟΥ

Πρωτοχρονιά για δύο

Καλή χρονιά! του είπε.
Τινάχτηκε στον κρότο
που μόνη της προκάλεσε
καθώς με το γνωστό επιδέξιο τρόπο
άνοιξε τη σαμπάνια.
Ύστερα σταύρωσε τη βασιλόπιτα:
Πρώτα το σπίτι, του φτωχού,
ένα δικό σου, ένα για μένα, τρόμαξε πάλι
νιώθοντας να την απειλούν
τα χαραγμένα πελώρια κομμάτια
Βλέπεις πως όσο λιγοστεύουν οι παρόντες
μεγαλώνουν οι μερίδες; γέλασε με τα χείλη μοναχά.

Τα διαμάντια στο ντεκολτέ
σκληρά κι αδιάφορα αστράφταν την οδύνη των ρυτίδων.
Αντίθετα το κόκκινο σατέν φουστάνι
σα να ντρεπότανε, να δυσανασχετούσε
μ' εκείνο το παχύσαρκο κορμί.
Καλύτερα να είχε μείνει στη ντουλάπα
σκεφτότανε, γυμνό από χίμαιρες
μονάχο με τις μνήμες του.

Όμως κι εκείνη δυσφορούσε
με την έντονη και συνεχή προσπάθεια
να χωράει μες στις παλιές της διαστάσεις.
Ίσως να φάγαμε λιγάκι παραπάνω
έκανε να γελάσει πάλι, όμως τα μάτια της
υγρά και μακρινα δεν πείθανε.

Πειράζει να γδυθώ; τόν χάιδεψε
κι αμέσως άλλαξε γνώμη.
Πρώτη του χρόνου. 'ς κοιμηθούμε

λίγο πιο αργά απόψε.
Πές κι εσύ κάτι επιτέλους! παρακάλεσε

Κούνησε λίγο την ουρά του
Γαβ! γαβ! απάντησε βαριεστημένα. Γαβ! γαβ!

Μητέρα Δωρητή Σώματος

Αναστημένα σε ξένο πρόσωπο τα μάτια σου
έκπληκτα γύρω τους κοιτάζουν δίχως μνήμες
κι εμένα αδιάφορα με προσπεράνε
σα να μη μ' αγαπήσανε ποτέ.
΄ρρυθμοι οι κτύποι της καρδιάς σου
στο στήθος κάποιου άγνωστου
παράφορα αγωνίζονται
να συμφιλιωθούν με την δική του τη ζωή.

Πώς έτσι άσπλαχνα με καταδίκασες παιδί μου
μέσ' από σένα ν' αγαπήσω
όλους αυτούς τους υποψήφιους νεκρούς;
Πόσες φορές ακόμα
μαζί τους θα πεθαίνεις λίγο λίγο
και ύστερα
σε πόσους τάφους θα κοιμάται το κορμί σου;

Το ταγκό

Το ταγκό είναι μια θλιμμένη σκέψη που χορεύεται, είπε.

Ειν' ένας καταδικασμένος έρωτας, μι' αγάπη απαγορευμένη.
Δυο βήματα μπροστά να φύγεις, να ξεφύγεις.
Ενδοιασμοι;
Ένα: Γυρίζεις πίσω.
Ξανά δυο βήματα αποφασίζεις.
Νοσταλγία; Ενοχές;
Ενα βήμα στο χτες.
Αναποφάσιστα λικνίζεσαι
κι έτσι ποτέ σχεδόν δεν φτάνεις
κι όλο πονάς και διστάζεις
όταν χορεύεις ταγκό

Η ΟΔΓΟΗ ΝΟΤΑ

Νίσυρος

Αυτά τα ερειπωμένα σπίτια
όταν γεμίσει το φεγγάρι
ταξιδεύουνε.

Οι καμινάδες τους
μοιάζουν φουγάρα στοιχειωμένων καραβιών
που ζωντανεύουνε και βγάζουνε
έναν καπνό παράξενο.

Είναι οι ανάσες των ξενητεμένων
κρατημένες στους τοίχους
που εξατμίζονται και υψώνονται
σε μια βουβή, παράφορη επίκληση.
Κι εκείνο το ξεχασμένο κουρτινάκι
σαν μαντίλι αποχαιρετισμού
ανεμίζει στον σκοτεινό ορίζοντα.

Όταν γεμίσει το φεγγάρι
αυτά τα ερειπωμένα σπίτια ταξιδεύουνε.
Πηγαίνουνε κι αράζουν
στα μαξιλάρια των ξενητεμένων
και τα όνειρά τους ξετρελαίνουνε.
Γι' αυτό και οι απόδημοι νησιώτες
πολλές φορές στον ύπνο τους τινάζονται
κι ύστερα αγωνίζονται
ν' αφουγκραστούν τη θάλασσα
για να μπορέσουνε να κοιμηθούνε πάλι.

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΣΤΗ ΔΡΕΣΔΗ

Πως έμαθε να κλαίει

Κάποτε η σκιά μου
δεν ήξερε ούτε να γελάει
ούτε να πονά.

Μ' ακολουθούσε μόνο
αφόρητα πιστή.

Διψούσα κι έπινε νερό.

Νύσταζα και κοιμόταν.

Δεν σ' αγαπούσε

αλλά σ' αγκάλιαζε παράφορα.

Στον τοίχο της κρεβατοκάμαρας

οι δυο μαζί
με τη δική σου τη σκιά
πώς μπερδεύόσαστε
σ' ένα θεόρατο κουβάρι σκοτεινό
που άλλαζε σχήματα διαρκώς
ώσπου ησύχαζε.
Ξάφνου κοβότανε στα δύο
και ξανά...
ωσότου κάποτε στον τοίχο
έμεινε μόνη η δική μου η σκιά
μόνη για πάντα.
Και τότε ήτανε
που έμαθε πώς να κλαίει.

Κοντσέρτο στη Δρέσδη

Με πληγώνουνε οι νότες
Ντσι καθώς γλιστράν στο φως του φεγγαριού
και μεγαλώνει, πλαταίνει η σκιά μου
για να χωρέσει όλη την απελπισία
των πολύτιμων στιγμών
που γλίστρησαν κι αυτές σαν άμμος
μεσ' από τις χούφτες μου.

Πασχίζουνε να με παρηγορήσουνε οι νότες
καθώς αλλάζουνε σιγά σιγά
σε μνήμες τις στιγμές.
Μια γλυκειά θαλπωρή
μια οδυνηρή, καθυστερημένη τρυφερότητα
ωσότου ξαφνικά ξεφεύγουν, δυναμώνουνε
-ένα κρεσέντο αμείλικτο-
μήπως καλύψουνε
τον ασύλληπτο θόρυβο της σιωπής μου.

Τρεμοπαίζουν οι νότες.
Σ' αγαπώ, έτσι αόριστα σ' αγαπάω
για το τρέμουλο των κουρασμένων χεριών σου
για το γαλάζιο και το ροζ
που ξεχείλισαν ξαφνικά στη ζωή μου
σ' αγαπώ γιατί αιφνίδια κι αθόρυβα θα φύγεις
προτού προλάβω καν
συνειδητά να σ' αγαπήσω.

Κατρακυλούν οι νότες

από τη Σαξωνία στο Σαρωνικό. Κρυνώνω.
Κατρακυλούν και ξεσηκώνουν τα κύματα
που ησύχασαν μετά για να ξεβράσουν
ένα άγνωστο, μελανιασμένο κουφάρι.
Θυμώνω με τη ζοφερή Τπιπολαιότητα του σύννεφου
που δεν μπορεί ένα σχήμα
ένα χρώμα να κρατήσει.

Σωπάσανε οι νότες. ΄κου:
Απόψε πριν κοιμηθώ
στον καθρέφτη μου αντίκρυσσα
ένα πένθος αλλόκοτο.
Ένα πένθος που αφορούσε
μια κυρτή, ρυτιδιασμένη ξένη
την ίδια που φοβόμουν από παιδί.

Γιατί από μικρή θυμόμουν το μέλλον μου.
Από τότε που συνάντησα το θάνατό μου.

Εν Χορδαίς

Μνήμη Τρύφωνα
"Εν Χορδαίς". Τέσσερις
παρά τέταρτο. Ξημέρωσε.
Ένα σφηνάκι ακόμα
κι άλλο ένα. Τελευταίο.
Παγετός. Ολισθηρότης.

Αινείτε αυτόν εν χορδαίς και οργάνω.

Τρύφωνας. Είκοσι ένα έτη συναπτά.
Πάν αμάρτημα παρ' αυτού πραχθέν
συγχώρησον.
Τρίπολη. Θερμοκρασία υπό το μηδέν.
Υπηρετήσας την στρατιωτικήν θητείαν.
Κουφέτα. Κόλλυβα
Μία καρδιά γαρδένιες η Φανή.
- Χθες, χθες ακόμη αλώνιζε το γήπεδο.
Όμως γιατί αργούμε τόσο;
Πρωταθλητής.
Αναβολή της επομένης αγωνιστικής.
Ενός λεπτού σιγή.

Αινείτε αυτόν εν ήχω σάλπιγγος.

Φλεβάρης. Φλέβες άδειες, στραγγισμένες,
-Τι λες να φάμε αύριο;
Καφές, κονιάκ και παξιμάδι.
"Γιε μου σήκω να μου μιλήσεις
γιε μου, γιε μου"
Παρακαλώ σε μάνα μου, μια χάρη να μου κάμης
Ποτές σου γέρμα του γηλιου μην πιάνης μοιρολόϊ.
Χοντρό το κρύο
γούνες αστρακάν.
Κορμί ασυνάρτητο, αποδεκατισμένο.
"Δεύτε τελευταίον ασπασμόν"
στους 'γιους Ταξιάρχες
και πριν λίγο...
"Απόψε φίλα με να με χορτάσεις"
στο "Έν Χορδαις"*

Αινείτε, αινείτε αυτόν
εν ψαλτηρίω και κιθάρα.

Αρώματα Yves Saint Laurent καί Givenchy
και νά το, να το χέρι του
μάλλον τ' αριστερό.
Γκολ! και σημάδεψε το δέντρο
επιτέλους στην καρδιά.
Το γκρι φιατάκι
ζαρωμένο ασημόχαρτο. Τέσσερις ξημερώματα.
Το χιόνι αστράφτει
μπερδεύοντας λευκό, ασημί και κόκκινο.
Μια σύνθεση εκθαμβωτική.

Αινείτε αυτόν, αινείτε
εν κυμβάλοις αλαλαγμού.

*Μπαράκι έξω από την Τρίπολη

ΑΜΦΙΔΡΟΜΗ ΕΛΞΗ

Σάρα

Τον γιό μου! Το παιδί μου ξένε!
Ξένε άντρα μου!
Σε μίσησα τόσο πολύ
όσο λατρεύω εκείνο.
Το σπλάχνο μου.

Μήνες εννιά, μέρες διακόσιες εβδομήντα
τριάντα επτά χιλιάδες εκατό λεπτά
κι εκατομμύρια δεύτερα
ήταν μόνο δικό μου.
Τα χνάρια του στην μήτρα μου
σαν τις πατημασιές του στο χώμα της αυλής
θα οργώνουν εσαεί τα σωθικά μου.
Τον λωρο του, τον λώρο εκείνο
θα θελα να τυλίξω ασφυκτικά
γύρω από τον γέρικο, τον αποκρουστικό λαιμό σου.
Ο Θεός! Και πού τον ξέρω τον Θεό;
Θυσία; Γιατί από μένα δεν ετόλμησε;
Κι η σάρκα μου! ετούτο το κορμί
ντρέπομαι που σου χάρισα τόσες φορές
μόνο για μία...
Εκείνη τη μοναδική φορά.
Της σύλληψής του!

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

I. Χειμερινό ηλιοστάσιο

Ξημερώνοντας η γιορτή σου, Αναστασία
Σκέψου πως διανύσαμε
την πιο μεγάλη νύχτα.
Σκέψου, πόσα και πόσα όνειρα
πασχίζαμε κάποτε να στοιβάξουμε
μες στο πηχτό σκοτάδι
ενώ караδοκούσε ανελέητο το φως
τόσων και τόσων ημερών κατοπινών
να ματαιώσει.

Κι εμείς φαντάσου
πώς στριμωχτήκαμε
σε μια ζωούλα τόση δα
ενώ το άμεσο μέλλον μας υπονομεύει
η αέναη διάρκεια
Η απειλή; Η υπόσχεση;
της πιο μεγάλης νύχτας.

II. Εαρινή Ισημερία

Ήξερε ο Βιβάλντι
ποια εποχή
διάλεξε να υμνήσει περισσότερο.

Ἦξερε ο Διάκος
που μοιρολογούσε:
Για δεσ καιρό που διάλεξε...
Φευγάτη παπαρούνα η ζωή
σμίγει με του κυπαρισσιού τη θαλερότητα
η αιχμηρότητα του αγκαθιού
με το βελούδινο της πασχαλιάς.
Αγάπη, προδοσία, όλα
δίκαιη μοιρασιά
η μέρα με τη νύχτα.

III. Θερινό ηλιοστάσιο

Αγαπώ και φοβάμαι το φως.
Συνήθως αγαπώ ό,τι φοβάμαι.
Την θάλασσα, τον έρωτα, κυρίως το φως.
Αυτό που δίνει υπόσταση στην λεπτομέρεια.
Όταν ορμάει στο δωμάτιο αδίστακτο
τα πρωινά καθώς δειλά
ανοίγω τα παντζούρια.
Μαζί αισθάνομαι το βλέμμα του Θεού
ν' απλώνεται στ' άδυτα της ψυχής μου.
Εκτίθεμαι σ' εκείνον
όπως η κάμαρα στον ήλιο
βιάζομαι μετά, θέλω να σκοτεινιάσει
να κρυφτώ στον ύπνο μου.
Αυτή τη λειψή νύχτα
ο τρόμος θα ξημερώσει πιο νωρίς
όταν απ' τα σεντόνια τιναχθώ
ακούγοντας τον ήχο
της γρήγορης ανάσας μου
σαν κτύπος ρολογιού να επαναλαμβάνεται
στο άδειο σπίτι.

IV. ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΙΣΗΜΕΡΙΑ

Πέφτουν τα φύλλα, πέφτουνε
Ίσως γιατί το δέντρο τόσο τ' αγαπά.
Ίσως για να τα νοσταλγήσει
όταν γυμνό ριγήσει στα ραπίσματα
του ανελέητου βοριά.
Σε λίγο θα ξεθυμάνει σε κλάμα
ο καύσωνας του Αύγουστου
και χείμαρρος δακρύων θ' αυλακώσει
το στεγνωμένο πρόσωπο της γης.

Όμως ακόμα είναι καλοκαίρι
Και μια υπόνοια μονάχα ανεπαίσθητη Χειμώνα.
Είναι μεγάλο κρίμα
να την διεκδικούν
με ίσια δικαιώματα
το φως και το σκοτάδι.

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΑ ΚΟΝΤΑ

Αβαπώ

Στον μικρό Γιώργο
Υπάρχω πάλι γιατί με τα μικρά σου χέρια
αβασάνιστα
όπως αλλάζεις θέση στο αρκουδάκι σου
με μετακινήσεις
από τον σκυθρωπό κόσμο της ερημιάς μου
στη χώρα των θαυμάτων σου.

Υπάρχω στα λατρεμένα σύμφωνα που αλλάζεις
λέξεις συνθέτοντας δικές σου
στο «αβαπώ» σου
πιο πολύτιμο
απ' όσα «αγαπώ» έχουν πετρώσει
στης μνήμης μου το μυστικό τοπίο.

Υπάρχω ακόμη στα δάκρυα
που δροσοσταλίδες λαμπυρίζουν
στις πυκνές σου βλεφαρίδες
–λόχμες που συγκρατούνε την ορμή τους
όταν βιάζομαι να φύγω–
και τότε αποφασίζω ν' αναβάλω
ακόμα και τον θάνατό μου
έτσι απλά όπως καθυστερώ
για χάρη σου
και την προσωρινή μου αναχώρηση.

Στον ακτινολόγο

Να μαι λοιπόν στο σκοτεινό δωμάτιο
ημίγυμνη να συμμορφώνομαι στις εντολές σου.
Τεντώνομαι, αναδιπλώνομαι.
«Υπτια τώρα», μου υπαγορεύεις.
Ας μην ερχόμουνά λοιπόν.

Τώρα θα υποστώ την ετυμηγορία
που οι σκελετοί τριγύρω μου φοβούνται.
Την προστατευτική ποδιά κρεμάς
κι αμήχανος σωπαίνεις. Σε συμμερίζομαι.

Λες και δεν έχω νιώσει το χάδι του δυνάστη μου
σ' όλες τις πόζες
που για χάρη του άλλαζα;
Ή μήπως και δεν έχω αφουγκραστεί
το όνομά του
μεσ' από τις αδέξιες χειρονομίες σου;

Τίποτα δεν μου λένε όμως
όλες αυτές οι ασπρόμαυρες
φωτογραφίες της συλλογής σου
αφόρητα ίδιες κι αποκρουστικές.

Η σάρκα μου με ντύνει πάλι
όμορφη και μοναδική.
Η σάρκα μου με προστατεύει
κι αναβάλλει.

Στον γύρο του θανάτου

Μνήμη Γιώργου

Έλα να κάνουμε μαζί
τον γύρο του θανάτου.
Ένα μονάχα βήμα σου
από τη χώρα των νεκρών
ένα κι εγώ από δω
θα είμαστε το πιο παράταιρο ζευγάρι.
Ο ίλιγγος. Έλα, η ανάσα μου θα κόβεται
καθώς θα επιταχύνεται ο σφυγμός σου
ο σταματημένος.
Έλα, κανείς δεν θα σε βλέπει
έτσι όπως αόρατος πλάι μου θ' απαγκιάζεις
κανένας δεν θ' αφουγκράζεται
βραχνό το γέλιο σου
τους φόβους μου να περιπαίζει.
Παράλογους –έτσι έλεγες–
και μ' άφησες μόνη να περιμένω.

Έλα, λοιπόν, τώρα που ξέρεις δείξε μου.
Δείξε μου πώς πεθαίνουν!